

1.

Kalle blir sjuk – och inlåst

Kalle vaknade. Hade han fortfarande ont i halsen och huvudet? Han svalde några gånger. Strupen kändes öm men det gick att svälja. Kanske kändes det lite bättre. Två dagar med feber och halsont fick räcka. Det var urtråkigt att bara ligga hemma och göra ingenting.

Kalle slängde benen över sängkanten och ställde sig upp. Det kändes inte lika darrigt som föregående dag. Bra, då kan jag träffa Miranda igen, tänkte han. Hennes mamma var så rädd om henne att hon knappt fick vara i närheten av någon som nös, för att inte tala om att träffa någon som hade feber. Så de hade fått skicka meddelanden till varandra i trådtelefonen som löpte i ett långt snöre mellan deras hus.

Kalle gick fram till fönstret. Inget brev. Han tog sin kikare och tittade mot Mirandas fönster. Korgen de brukade skicka brev i åt varandra hängde utanför hennes fönster. Hon sov säkert fortfarande.

Han drog av skynket som täckte Kalasfias bur.

– God morgon, Kalasfia.

– Fiin, fågel, fiin fågel, kraxade papegojan och sträckte på sig, burrade upp sina vita fjädrar och strök sitt huvud mot Kalles utsträckta hand.

– Meera maat, meera maat.

– Du är ett riktigt matvrak, skrattade Kalle och fyllde på hennes fröskål. Men jag börjar faktiskt också bli riktigt hungrig.

Han hade inte ätit ordentligt på några dagar, och nu kände han hur tomt det var i magen. Det var när han skulle sätta tandborsten i munnen som han fick syn på sig själv i spegeln. Vaaad? Han slöt ögonen, öppnade dem på nytt och gav sedan till ett vrål som fick Kalasfia att ramla av pinnen.

– Aaaaaaah!

Hur kunde detta vara möjligt? Vad hade hänt medan han sov? Han såg ut som en gris, eller kanske mera som en halv grisrumpa. Ena kinden hade svällt till storleken av en enorm grapefrukt. Svullnaden började under örat och fortsatte ner mot hakan och halsen. Han såg inte klok ut. Vad kunde det vara? Han hade sett helt normal ut i går. Tänk om han hade fått någon livsfarlig sjukdom? Pest? Det var säkert böldpest! Det dog man av, det visste han. Han kände hur en iskall skräck spred sig som sylvassa piggar i hela kroppen. Tänk om han hade fått smitta av någon när han och Miranda senast tog hissen ner till 1700-talet för att hälsa på Välling-Ville?

Kalle rusade till fönstret och halade med snabba ryck i snöret så att korgen kom till hans fönster. Han skrev hastigt ett meddelande till Miranda.

Har fått böldpest. Dödsfarligt. Titta med kikaren.

Kalle

Han skickade korgen tillbaka med sådan fart att lappen höll på att ramla ur när korgen hoppade och gungade fram över gatan. Sedan ryckte han i snöret så att klockan utanför Mirandas fönster skulle klinga riktigt hårt. Tur att det var lördag. Då borde hon vara hemma.

Mycket riktigt. Det dröjde inte länge innan Miranda öppnade fönstret, vinkade åt honom och läste lappen. Hon tog sin kikare och riktade den mot Kalle som pekade på sin svullna kind. Miranda ryckte till, satte ner kikaren och tittade sedan en gång till, som för att vara säker på vad hon hade sett. Sedan skrev hon ett svar.

Det hann han inte se för nu kom pappa och mamma, som hade hört hans vrål, stormande uppför trappan.

– Vad är det som händ.. ? Hans pappa kom av sig mitt i meningen.

– Herregud Kalle, kved hans mamma. Vad har du gjort?

– Jag har inte gjort någonting alls, fräste Kalle. Tror du att jag själv skulle göra så att jag såg ut som en halv grisrumpa i ansiktet?

Mamma kom fram till honom och kände på hans kind.

– Gör det ont?

– Lite.

– Kan det vara en tandinflammation? frågade pappa. Har du tandvärk?

Kalle skakade på huvudet.

– Jag ringer till hälsocentralen, sa mamma. Kom ner och ät frukost under tiden.

– Jag kommer strax, sa Kalle, ska bara läsa mitt meddelande först.

Han vecklade ut lappen som fanns i korgen.

Himmel Kalle, så du ser ut. Som en jättestor hamster. Jag har aldrig sett något liknande. Tänk om det faktiskt är pest? Det är jättesmittsamt.

Kalle svarade:

Vi får inte avslöja att vi har hälsat på hos Vällingville. Mamma har ringt till hälsocentralen.

Det skulle vara en katatstrof värre än döden, tänkte Kalle, om hans och Mirandas stora hemlighet, serveringshissen, blev avslöjad. Ingen annan hade en hiss som kunde ta dem till vilken tid som helst. Han och Miranda hade haft det så lugnt och skönt en tid nu, när Kalles mamma hade glömt att hon tänkte sälja huset. Ingenting skulle få förstöra det lugnet. Inte ens böldpest.

Kalle vinkade till Miranda och gick ner till köket där pappas frukostomelett väntade på honom.

– De sa på hälsocentralen att de för säkerhets skull skickar hem doktorn för att ta en titt på dig, sa mamma.

En stund senare hörde de hur en bil stannade utanför huset och det ringde på dörren.

– Så bra att doktorn kunde komma genast, hörde han mamma säga. Vår Kalle har fått något konstigt. Han ser alldeles svullen ut.

Doktorn hälsade på Kalle, satte sig på en stol och drog fram ett stetoskop ur väskan. Han lyssnade på Kalles lungor och kände på körtlarna vid halsen. Mamma förklarade att Kalle hade varit lite febrig några dagar.

– Har ni varit på resa nyligen, eller haft gäster här? frågade doktorn.

– Våra vänner från Italien var här för några veckor sedan, sa pappa. Deras dotter var lite krasslig, men hon såg inte ut så här.

– Vad har Kalle fått för vacciner? frågade doktorn.

– Vacciner? Ingen aning, sa mamma.

Hon såg väldigt besvärad ut.

– Har ni inte det uppskrivet någonstans?

– Jo, nej, vet faktiskt inte, mumlade hon.

– Ja, förstår doktorn, försökte pappa förklara, vi har flyttat så många gånger. Kalle har bott på åtta olika platser. Det händer att våra saker kommer bort vid flyttningarna. En gång...

– Det här är allvarliga saker, avbröt doktorn.

Kalle blev iskill.

– Är det något allvarligt? viskade han, alldeles torr i munnen. Är det pesten?

– Nej, skrattade doktorn, så farligt är det inte. Jag misstänker att du har fått påssjuka. Det är någonting barn ska vaccineras mot. Nu får frun ta reda på vaccinererna. Under tiden får ni komma med till hälsocentralen för att ta ett blodprov.

Mamma gick ut i serveringsrummet och började rota i sina lådor.

– Jag ringer så fort svaret kommer från laboratoriet, sa doktorn. Om det är påssjuka, vilket jag misstänker, är det oerhört smittsamt och kan vara väldigt farligt för småbarn som inte har hunnit bli vaccinerade. I så fall måste Kalle hållas isolerad här i två veckor, tills smitto-

riskan är förbi. Han får inte gå ut eller träffa någon. Jag vill inte ha någon epidemi här på mitt område.

Mamma kom in i köket, tomhänt.

– Tyvärr hittade jag ingenting, sa hon och tittade ner i golvet.

– Maken till slarv har jag sällan varit med om, sa doktorn och såg strängt på mamma. Nu får ni ringa runt till alla hälsocentraler ni har besökt för att ta reda på vilka vacciner Kalle har fått. Dessutom måste ni ringa era italienska vänner och fråga om flickan också har påssjuka.

– Det tar jag hand om, sa pappa. Ska Kalle få någon medicin ifall han har påssjuka?

– Nej, det är ett virus. Det finns ingen medicin mot det. Ni kan ge febernedsättande ifall febern stiger. Svullnaden försvinner av sig själv. För övrigt är det bra med alla Kalles älsklingsrätter och mycket glass.

Doktorn log och blinkade i smyg mot Kalle.

– Glass är bra när man har ont i halsen, sa han.

– Mat och glass, det fixar jag, sa pappa. Sally får börja ringa runt och Kalle och jag åker till hälsocentralen.

Blodprovet var snabbt taget, det behövdes bara ett provrör och så kunde Kalle och hans pappa åka hem igen. Miranda måste ha sett när de kom hem för några sekunder senare knackade det på dörren.

– Tam-ta-da-tam-taa-tam-taa.

Det var Mirandas signal.

Kalle skulle precis rusa iväg och öppna, när pappa stoppade honom.

– Du får inte träffa någon förrän vi vet om det kan smitta.

Pappa öppnade.

– Vad sa doktorn? hörde han Miranda fråga. Vad har Kalle för fel?

Kalles pappa förklarade läget för henne, och att det kunde hända att Kalle var tvungen att hålla sig hemma i två veckor, utan att träffa någon.

– Två veckor? Men det är ju en hel evighet.

Det tyckte Kalle också. Två veckor kändes nästan som ett helt år.

– Kalle får skicka meddelande när doktorn har hört av sig, sa hans pappa. Sedan vet vi mera.

– Okej, Kalle, krya på dig, hojtade hon och gick sin väg.

Kalles mamma fortsatte leta efter ett papper med Kalles vacciner.

– Ingen kan väl tycka att jag ska veta var jag har det, muttrade hon, så många gånger som vi har flyttat.

– Älskling, ropade hon till Kalles pappa. Kommer du ihåg var Kalle föddes?

Kalle gick uppför trapporna till sitt rum. Om jag ska vara instängd i två veckor blir jag galen, tänkte han. Men samtidigt var han väldigt lättad över att det inte var pesten. Tänk om han hade hämtat pestsmitta med sig från 1700-talet och smittat ner hela omgivningen och folk hade dött. Senast då skulle hans och Mirandas hemlighet ha avslöjats.

På eftermiddagen ringde doktorn och sa att det var som han hade misstänkt. Kalle hade påssjuka.

Det var pappa som berättade de dåliga nyheterna för Kalle.

– Påssjukan sprids genom små droppar i luften när man nyser eller rör vid handtag eller något som den

sjuka just har rört vid, förklarade pappa. Därför får du inte gå ut eller träffa någon. Men du kan skicka meddelanden till Miranda. Så fort dropparna torkar är de ofarliga.

– Menar du att jag måste hållas hemma i två veckor? På riktigt?

– Så är det nog, sa pappa, och strök Kalle över håret. Vi får hitta på något roligt åt dig. Miranda får hämta dina läxor. Men nu ska du vila, jag måste gå ner till mina börskurser.

Kalle suckade. Han visste precis hur det skulle bli. När hans pappa stängde dörren om sig och satte de orange-färgade skogshuggaröronskydden över öronen var han förlorad. Då såg han ingenting annat än börskurserna som flimrade på dataskärmen.

Han skulle komma ihåg Kalle först när magen kurrade och det var dags att laga middag.

Kalle skickade iväg ett meddelande till Miranda och lade sig sedan på sin säng med Kalasfia på bröstet. Hur kunde han ha en sådan otur? Att få en sjukdom som ingen människa hade hört talas om, och dessutom tvingas stanna inomhus i två veckor. September var fortfarande en varm och fin månad och han och Miranda brukade ofta gå ner till stranden eller hitta på något roligt ute i trädgården.

– Påssjuka, fnös han, grisrumpsjuka skulle jag kalla det. Titta Kalasfia så jag ser ut.

Kalasfia vickade huvudet hit och dit.

– Fiin fågel, fiin fågel, försökte hon.

– Ingen fågel, sa Kalle, grisrumpa, grisrumpa.

– Griisrumpa, griisrumpa, härmade Kalasfia.

– Just det, grisrumpa, Kalle kunde inte låta bli att skratta lite, men sedan blev han ledsen igen. Och dessutom måste jag sitta inlåst i fjorton dagar.

Det var nästan så att han inte hade långt kvar till tårarna.

